

kunde saa rejse hjem. Det var Takken, som disse Mennesker fik. Den danske Konsul i Antwerpen henvendte sig til Skibets Kaptajn og forestillede ham det upassende i saaledes at afskedige den danske Besætning, men der var intet at gøre. Naturligvis havde den danske Kaptajn sine Ordre fra Rederiet. Et Søsterskib fik paa lignende Maade ny Besætning, da det kom til Hamborg. Der gik der tyske Søfolk om Bord. Det forekommer mig, at under de nuværende absurde Forhold med de absurde Valutaforhold burde man tage Hensyn til den Arbejdskraft, der findes her i Landet. Der er dog Lande, det skal jeg pege paa, som Amerika, England, Frankrig og, jeg tror, til Dels Sverige, der har beskyttet deres Søfolk saaledes, at de ikke kan komme til at gaa paa Gaden, medens vi ganske roligt lader de Folk, som vi havde saa stor Tiltro til, og som vi syntes saa godt om under Krigen, fordi de gjorde saa meget for os, gaa og sulte paa Gaden.

Jeg vil gerne rette den Henvendelse til den højtærede Handelsminister, at der maa blive gjort noget for at beskytte Søfolkene, saaledes at de ikke vedblivende skal lide under Arbejdsløsheden, som de gør nu. Jeg synes, at vi skylder den danske Sømandsstand, at der bliver gjort noget for den, og jeg kan ikke forstaa, at man saa hurtigt skulde have glemt det store Arbejde, denne Stand har gjort, da den satte Livet i Fare for Danmarks Skyld, for at skaffe Varer til Landet, saa vi alle kunde eksistere. Dette kan dog ikke være glemt saa hurtigt. Jeg vil endnu en Gang henstille til den højtærede Handelsminister, at der hurtigst muligt maa blive gjort noget effektivt for, at disse Folk kan komme i Arbejde. Jeg er vidende om, at hvis de Rederier, som jeg her har en Fortegnelse over, ikke havde anbragt tyske Besætninger om Bord i deres Skibe, men havde danske Matroser, Fyrbødere og Kokke, vilde der saa godt som ingen Arbejdsløshed være blandt Søfolkene, og jeg vil derfor haabe, at den nye højtærede Handelsminister vil gøre noget for disse Mennesker, thi jeg kan forsikre, at der i allerhøjeste Grad er Nød til Stede. Det er nemlig saaledes, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa har takket Søfolkene paa sin Vis, idet han har taget den ekstraordinære Hjælp fra dem. Søfolkene, der har gjort saa meget for vort Samfund, har man uden videre regnet med blandt dem, som ikke behøvede den ekstraordinære Hjælp, til Trods for at over 40 pCt. af dem gaar ledige. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage under Over-

vejelse, om det ikke er muligt at give de tre Organisationer, jeg her har nævnt, den ekstraordinære Hjælp, som tildeles andre. Jeg vil gerne lægge et godt Ord ind hos de to højtærede Ministre om at gøre, hvad de kan, for Søens Arbejdere, at det dog ikke skal være rent forløjet Tale, alt, hvad der er sagt om Sømandene. Saaledes som det gaar nu, synes det i Virkeligheden, som om det kun har været forløjet Tale, der er jo ikke et eneste ærligt Ord i alt det, der er blevet sagt om, at saa og saa meget vilde man gøre for Sømandene som Tak for, hvad de har gjort for Landet, ikke et eneste ærligt Ord er der i det, naar man lader 1 100 af disse Mennesker gaa paa Gaden, til Trods for at de magelig kunde faa Ansættelse i vore egne Skibe.

Dernæst har jeg endnu en Henvendelse til den højtærede Handelsminister angaaende den Kommission, der i 1920 blev nedsat i Henhold til Folkeforbundspagten. Som bekendt er Danmark Medlem af Folkenes Forbund, og vi var derfor repræsenteret paa den internationale Arbejdskonference i Washington, paa hvilken det blev besluttet, at man næste Gang, man kom sammen, vilde diskutere Søarbejdernes Forhold, og at de forskellige Lande skulde udarbejde Love i den Aand, der havde hersket paa denne Konference. Den anden Konference blev saa afholdt i Genua i 1920, og derefter blev der af Handelsministeriet nedsat en Kommission, som har udarbejdet Forslag til forskellige Love, 4 eller 5, vedrørende Søfolks Arbejde. Disse Lovudkast var færdige i 1921 fra Kommissionens Side, og der staar endog i dem: Denne Lov træder i Kraft ifølge Konventionen den 1. Juli 1922. Men ingen af disse Lovforslag, hvorved der skulde skabes en Beskyttelse for Søfolk, bl. a. Indførelse af 8 Timers Arbejdsdag, Beskyttelse af unge Mennesker, er blevet fremsat endnu. Jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, om det nu ikke snart var paa Tide, at vi fik en Lov til Beskyttelse af vore Søfolk, saa at de ikke længere skal gaa og vente paa, at der bliver taget Hensyn til dem. Med disse Ord skal jeg henstille til den højtærede Handelsminister og Indenrigsminister, at de gør alt muligt for at hjælpe denne Stand, der har hjulpet Danmark under de farefuldste Tider, vi nogen Sinde har haft.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om denne Sal. Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Sundbo omtalte Salen og sagde, at den var umulig, og at der ikke var til at høre her. Jeg giver ham Ret, det er ganske umuligt for os, der sidder i Yder-